

Reizen

De afgelopen winter is er op Texel flink doorgewerkt aan een paar splinternieuwe attracties. Vooral dierenliefhebbers kunnen hun hart ophalen. Vandaag opent bijvoorbeeld een compleet vernieuwd Ecomare de deuren. DOOR JAN HAZEVOET

Texel in 't nieuw

Het was tot voor kort maar een treurig gezicht. Ecomare, vooral bekend om de opvang van zieke zeehonden, was niet meer dan een paar vierkante betonnen zwembakken, met in het midden een grijs pompgebouw dat enorm in het oog liep. Het mooie duingebied waarin het natuurcentrum ligt, was weggestopt achter hekken.

„Eigenlijk was het allemaal verkeerd om gebouwd”, vertelt Henriëtte de Waal van Ecomare over het oorspronkelijke plan uit de jaren '70. „Dus hebben we het omgedraaid.” Bij een groot-schalige verbouwing de afgelopen maanden werd het pomphuis weggevoerd onder de grond en werden er nieuwe zwembassins gegraven in natuurlijke, ronde vormen. Die staan nu vrij tussen de duinen, zonder hekken of hoge randen.

De zeehonden kunnen nu zelfs vrij in-en-uit het water en over het hele terrein 'bobberen'. „Laatst waren we een zeehond kwijt”, vertelt De Waal. „Toen hebben we zijn spoor gevolgd door de duinen. Bleek hij naar een ander bassin te zijn gewandeld. Hij vindt het bij dat andere zeehondenclubje blijkbaar gezelliger.”

Regelmatig ook bobbert er tegenwoordig tijdens de voertijden een zeehond tussen het publiek. „Dat vinden we prima”, aldus De Waal. „Maar hou wel je handen in je zakken, want het blijft een roofdier en ze hebben scherpe tanden.”

Ook de sterattracties van Ecomare - de opvangzeehondjes - zijn niet meer verstopt in een barak achter de schermen. Deze 'huilers' kan je nu bewonderen in twee eivormige bassins, waar ze beschut in de zon op krachten kunnen komen voordat ze weer uitgezet worden.

Eveneens nieuw is het extra grote bassin voor Michael en José, twee bruinvissen. Vroeger werd er veel op dit 'zeevarken' gejaagd door vissers vanwege zijn smakelijke vlees, weet conservator Arthur Oosterbaan. „Tegen de jaren vijftig was de bruinvis dan ook bijna uitgestorven in de Noordzee.” Tegenwoordig gaat het weer goed met deze kleinste dolfijnsoort en zwemmen er maar liefst 60.000 in onze wateren rond: meer dan er reeën of vossen zijn in Nederland. Maar het dier - niet bruin en ook geen vis - is in het wild niet makkelijk te spotten, aldus Oosterbaan. „Vaak zie je maar een klein stukje van hun rug, dat lijkt dan op een autoband die even boven water komt. Als er maar een beetje golfslag is, zie je ze al niet meer.”

Michael en José bleken al meteen publiekslievelingetjes, toen ze hier een paar weken geleden aankwamen vanuit Harderwijk. Bruinvis Michael werd in 2009 opgevangen als jong bruinvisje van 1-2 maanden oud. Omdat bruinvisjongen een jaar bij hun moeder moeten blijven om te leren jagen, was het meteen duidelijk dat Michael nooit kon worden uitgezet. „Ook José kan niet meer terug in zee”, aldus Oosterbaan. „Ze is al een keer uitgezet, maar toen spoelde ze een paar uur later weer aan. Gelukkig vonden we haar meteen. Dat willen we dus niet nog eens riskeren.”

Met aanspoelende dingen heeft

Texel een lange traditie. Het eiland ligt precies zo in zeestromingen en windrichtingen, dat alles wat op de Noordzee vergaat hier vroeg of laat op de stranden opduikt. Als juttersverhalen je ding zijn, pak dan in het noorden van Texel een ritje met Nero en Dirk. Deze twee Belgische trekpaarden zijn elk meer dan een ton zwaar en een meter tachtig hoog. Met hun 30 pk trekken ze de paardentram in en rond De Cocksdorp, terwijl koetsier Gerard de Ridder sterke verhalen vertelt.

„Dit was altijd al een apart stukje Texel”, vertelt de Ridder over zijn geboortedorp. De mensen waren er een stuk armer dan op de rest van het eiland. Met juten werden de beurzen bijgevoerd. „De inwoners hier hielden het weer altijd goed in de gaten”, aldus

De Ridder. „Vooral met slecht weer trokken ze naar het strand, op zoek naar lading van vergane schepen. Die was toen vaak veel waard, niet van die plastic dingen die nu aanspoelen.”

Overboord

En als het weer niet meewerkte, stookten ze gewoon een vuur op het strand waarmee de schepen naar hun ondergang werden gelokt. „Daarom is het ook verboden vuur op het strand te maken. Dan word je namelijk officieel beschouwd als piraat. Nog steeds.”

Een deel van de dingen die hier de afgelopen eeuwen aanspoelden, is sinds vorige week te zien een gloednieuw museum. Het Maritiem en Jutters Museum in Oudeschild werd de

afgelopen twee jaar compleet verbouwd: interessante oude spullen die de eilandbewoners nog thuis hadden liggen, werden hier verzameld voor de tentoonstelling.

De duistere kelderverdieping is het spannend. Daar ligt een enorme maquette van het eiland zoals dat er in de zeventiende eeuw uitzag, toen hier de schepen van de V.O.C. voor de kust lagen te wachten op gunstige winden. Met verrekijkers kan je inzoomen op details, waarbij tekenfilmfiguurtjes dan het verhaal erachter vertellen. Op de achterwand wordt een animatie van de Noordzee geprojecteerd, gemaakt met afbeeldingen uit de 17de eeuw. Af en toe stormt en bliksemt het en vliegt er een schip in brand. Dat waren nog eens tijden.

Zachter kan niet

Nog geen beestjes genoeg gezien? In de vroege lente is er op Texel een geboortegolf van lammetjes. Met honderden tegelijk lopen ze op dit moment over de dijken. Op schapenboerderij Rozenhout bij Oudeschild kan je lammetjes knuffelen. Zo zacht heb je 't nog nooit geaaid!

Gedroomd.
Geboekt.
Beleefd.

Azië
vanaf
499€*
Boek
nu online

Nonstop
you

*Inclusief belastingen en toeslagen.

lufthansa.com

 Lufthansa